

било така. Никкъвъ свети Илия, никкъва пѣва. Баба ти е стара и не знае тик работи. Нея ти слушаи, когато ти разговаря за Кужо Вѣлио и Кужо Лѣса, за нѣкой царь или царѣца. А за такъва научни работи лѣтай мене. Знакъ ги азъ. Е-е-е, знаеи едно време единъ докторъ, Петъръ Пипероловъ му знаеа, не знаеа къде се дѣна тик човѣкъ, ама казавъ му вѣрн. Като пѣлѣши едно тогта, па удри презъ задина, па удри, та ставане оми и колени. Па нещавъ да учиш ли? Ще учиш и хоро ще играеш! Воищо знаеи на вода.

Та, за оѣле не бѣше думата. Тога ск, оми, водни перн. Слъщето като метален, водта се испарява, иди си видѣлаш? Тик перн омиагъ нагоре, оспаватъ се, ставатъ на облица. Облицѣтъ като се сѣбѣжатъ, чувано грѣкъ. А като думе студентъ вѣтъръ, воднѣтъ

перн, се прѣсичатъ на дѣнда. Зино време пѣкъ замръзватъ и ето ти сѣбѣ. Никкъва пѣта, никкъва вода. Тога ск бабини приказки!

— Чу ли ба? — обрне се баба Гюза къмъ Денко. — Кому казавъ, че тик работи са научни! Ама като рече водникъ: ще ми кажеиш, та ще ми кажеиш! Другъ пакъ да не не замръзваш! Ще пѣнешъ бѣща си. Зетова съи го прѣсѣла нѣкого чѣкъ у Врѣца да учи третъ класъ! . . . Ха, па и тебе ще учишъ.

— Истина ли бабо? — сѣвѣнаа очнѣтъ на Денко.

— Истина!

Денко не знаше къде да откѣе и какво да прави отъ радостъ. Мѣтна се като котлене на одѣре и прѣгърне морнѣ си бѣща.

Ст. Ц. Даскалоев ✓

Тога Лешката бѣше едно клѣпе, носто мѣнѣше изключително отъ хорони подлѣина. Тога обѣча не износаваше нѣкаква лѣнѣностъ, ето защо Тога, когато не успѣваше въ известни случаи, знаеише щѣстливо да излѣина полза отъ всички комбинации. Но това не винаги бѣше достатъчно, за да нахрани себе си.

Впрочемъ, тази сутринъ Тога Лешката бѣзшѣше посетитори по улица „Трушѣк“. Не щѣашъ ли, когато прѣкосяваше улицата, за да се отпѣе на отстрѣнѣни трѣпѣверъ, вързу бордѣра Тога съвъръ нѣщо паднало. Наведе се и прѣлетна рѣка. . . Каква бѣше нѣкогѣта почу-

да, когато въ рѣжѣтъ си видѣ единъ портрѣйфѣ, безшѣменно, изтрѣвѣи отъ нѣкой продълнитъ дѣнобъ. Отъ радостъ сърцѣето му заби омио.

— Дѣно не огрѣе нѣщо! — каза си той. Ина си хѣсъ да съиъ поздравѣи на много перн, скѣтѣи отъ нѣкой скѣларѣнокъ.

Съ запрѣперѣни рѣжѣ той разгѣише портрѣйфа. Уиъ, какво бѣше неговогѣ огорченѣе, когато Тога видѣше лѣси откѣри само единъ лѣтарѣнѣи бѣлетъ отъ 1000 лѣва, даа лѣва законѣи и едно икѣниа вѣрта на имено на нѣкой си М. Шѣщѣнокъ.

— Шѣщѣнокъ! — помисѣи се младѣи чо-

НАМЪРЕНОТО

вѣкъ. Тога ина дали не поздравѣи. Впрочемъ, аѣо почна да дѣри лицето Шѣщѣнокъ въ единъ градъ отъ 300 хиѣди жители, аѣлѣжѣто е София. . . Тога е все едно да запрѣтѣишъ рѣжѣи съ желанието да изѣодишъ единъ пѣлѣкъ нагрѣстѣишъ на дѣногѣ на Черно море.

И мѣнѣишъ въ рѣжѣ омиа бѣлетъ, на Тога Лешката се види сѣбѣтъ. Хѣлада лѣва! . . . ина не бѣше прѣдѣставѣиан единъ щѣстѣишъ случай! Кѣкто изѣобѣиши и поздравѣиши вѣтѣе ще ина той грѣду тѣири перн! . . .

— Хе! Хе! Тѣиъ тѣиъ си само изгѣди, на които не лѣваа никѣво очѣрѣванѣе. Но само при мѣнѣишѣтъ, че вѣлѣдѣта лѣва прѣнѣлѣжѣна на другъ чѣвѣкъ, на Лешката тѣириши му се прѣсѣче вѣлѣтѣа.

— Тога идѣгѣ! Нѣма каѣво, таѣа е! . . . Чѣстѣиѣтѣа ще не погубѣ, инаи кара!

Между многогѣта рѣжѣиши и иѣди, които спѣсѣдѣна изѣмѣчѣна му гѣлѣа, той избѣра едно срѣдно рѣжѣиши. И Тога тѣириши се зѣлѣтѣа за рѣжѣишѣта на единъ икѣдѣишѣи вѣстѣишъ.

За тои вѣстѣишъ, който се печѣтѣише въ стѣпѣиѣа вѣлѣди екѣмпѣларѣи, Лешката съиѣиши следѣното съѣобѣиши:

„На улица „Трушѣк“ е наѣтрѣиъ черѣиъ портрѣйфѣ на имено на М. Шѣщѣнокъ, въ който се наѣтрѣише единъ лѣтарѣнѣи бѣлетъ отъ 1000 лѣва. Изѣсѣиѣте го грѣду окѣрѣно вѣзѣнагрѣи дѣише отъ г. Тога Лешката, ул. „Вѣлѣ“ № 3.“

И съиѣстѣиѣта на Тога Лешката тѣириши се успѣиоки.

На другѣта сутринъ, когато той занѣсѣише своѣта обѣнѣнѣа поѣрѣа, въ еѣиѣа прѣстѣиѣа лѣ-